

4

Porter

Deň prvý • 7.05

„Musím vidieť jeho telo.“

Nash sa nervózne obrátil k rastúcemu davu. „Určite ho chceš vidieť tu? Práve teraz ňa sleduje milión ľudí.“

„Tak postavme stan.“

Nash sa obrátil na jedného z policajtov.

O pätnásť minút neskôr stál na Päťdesiatej piatej ulici stan s rozmermi štyrikrát štyri metre a blokoval oba jazdné pruhy smerom na východ, čo mrzelo najmä vodičov. Nash a Porter sa pretlačili cez otvor v plachte a za nimi Eisley a Watson. Potom sa pred vchod postavil uniformovaný policajt pre prípad, že by sa niekto dostal do uzavretého priestoru a pokúsil sa vniknúť do stanu.

Stodvanásťwattové halogénové žiarovky žiarili na šiestich kovových trojnožkách usporiadaných v polkruhu okolo prednej časti autobusu a zaplavovali malý priestor takmer oslepujúcim svetlom.

Eisley sa zohol a rozopol vrchnú časť vaku.

Porter si kľakol. „Hýbal ním niekto?“

Eisley pokrútil hlavou. „Odfotili sme ho a potom som ho dal čo najrýchlejšie zakryť. Skončil presne takto.“

Muž ležal tvárou na asfalte. Pri jeho hlave bola malá kaluž krvi, z ktorej vytekal tenký pramienok. Tmavé vlasy pretkané šedinami mal ostrihané nakrátko.

Porter vytiahol zo škatule po svojej lavici ďalší pár gumených rukavíc, navliekol si ich a opatrne zdvihol mužovi hlavu. Odlepila sa od studeného asfaltu s pľasnutím, ako keď oddeľujete dve polovice ovocia. Porterovi zaškvrkalo v žalúdku a uvedomil si, že ešte nejedol. Pravdepodobne to bolo dobre. „Pomôžeš mi ho otočiť?“

Eisley chytil muža za ruky a Nash si mu čupol k nohám.

„Na tri. Raz, dva...“

Bolo príliš skoro na to, aby nastúpil rigor mortis, telo bolo stále pružné. Zdalo sa, že pravá noha je zlomená najmenej na troch miestach, rovnako ako ľavá ruka. Tá druhá možno viac ako raz.

„Panebože, to je nechutné,“ Nash spočinul pohľadom na mužovej tvári. Presnejšie tam, kde mala byť. Obe líca boli preč a z kostí trčali len úlomky. Spodná čeľusť bola úplne odrezaná a zlomená. Muž mal otvorené ústa, akoby mu niekto chytil obe čeľuste a roztrhol ich ako pascu na medvede. Jedno oko mu prasklo a vytekal z neho sklovec. Druhé na nich nechápavo hľadelo. V jasnom svetle bolo zelené.

Porter sa naklonil bližšie. „Myslíš, že z toho dokážeš niečo vyčítať?“

Eisley prikývol. „Hneď ako ho dostaneme do môjho laboratória, pošlem tam niekoho, kto to urobí.“

„Ťažko sa to odhaduje, ale podľa postavy a začínajúcich šedín by som mu hádal najviac niečo cez päťdesiat.“

„Pravdepodobne čoskoro budem mať presnejší odhad,“ povedal Eisley, ktorý práve svietil baterkou mužovi do očí. „Rohovka je neporušená.“

Porter vedel, že vek človeka sa dá určiť podľa množstva uhlíka v jeho oku; nazývalo sa to Lynnerupova metóda a odhad bol presný s odchýlkou jeden alebo dva roky.

Muž mal na sebe tmavomodrý páskovaný oblek. Ľavý rukáv mal roztrhnutý a kúsok od lakťa mu z neho trčal ostrý kus kosti.

„Našiel niekto jeho druhú topánku?“ Pravá chýbala. Tmavá ponožka bola nasiaknutá krvou.

„Vzal ju okrskový policajt. Je na stolíku,“ Nash ukázal na pravo. „A mal aj klobúk.“

„Klobúk? Zase sa nosia?“

„Iba vo filmoch.“

„Má niečo vo vrecku,“ Watson ukázal na pravé náprsné vrecko mužovho saka. „Je to štvorec. Možno ďalšia škatuľa?“

„Nie, je to príliš tenké.“ Porter opatrne rozopol sako, siahol dovnútra a vytiahol blok papierov, aký nosili so sebou študenti, kým nedali prednosť tabletom a smartfónom. Bol to formát A6, čiernobiely, s vyznačeným okrajom na každej strane. Takmer všetky stránky boli popísané malým úhľadným písmom, na každý riadok sa zmestili dva riadky textu. „Možno sme niečo našli. Vyzerá to ako denník. Dobrý postreh, doktor.“

„Ja nie som...“

Porter ho zastavil mávnutím ruky. „Ach, áno.“ Potom sa obrátil k Nashovi. „Nehovoril si, že si mu prehľadal vrecká?“

„Prehľadali sme mu len nohavice, kvôli peňaženke. Chcel som počkať, kým si nepozrieš telo.“

„Tak sa pozrime na zvyšok.“

Začal s pravým predným vreckom nohavíc a znova ho prehľadal pre prípad, že by predtým niekto niečo prehliadol. Potom systematicky pokračoval. Opatrne položil všetky nájdené predmety na zem. Nash ich označil a Watson odfotografoval.

„To je všetko. Nie veľa.“

Porter si opäť prezrel predmety:

Lístok do čistiarne.

Vreckové hodinky.

Sedemdesiatpäť centov v minciach rôznych nominálnych hodnôt.

Lístok do čistiarne bol príliš všeobecný. Okrem čísla 54873 neobsahoval žiadne identifikačné údaje, dokonca ani adresu čistiarne.

„Pozri sa, či sú na niečom odtlačky,“ prikázal Porter.

Nash sa zamračil. „A na čo by to bolo dobré? Máme jeho odtlačky a tie nie sú v databáze.“

„Možno v poslednej minúte príde prihrávka naslepo cez celé ihrisko. Možno sa stane zázrak a tie odtlačky nás doveďú k osobe, ktorá ho bude môcť identifikovať. Čo si myslíš o hodinkách?“

Nash zdvihol hodinky k svetlu. „Nepoznám nikoho, kto by dnes nosil hodinky na retiazke. Možno je ten chlap starší, ako si si myslel.“

„Klobúk by sa k nim hodil.“

„Alebo sa mu jednoducho páčilo retro,“ prehodil Watson. „Poznám veľa mužov, ktorým sa páči.“

Nash stlačil uzáver a hodinky sa otvorili. „Ha.“

„Čo?“

„Zastavili sa, keď boli tri hodiny a štrnásť minút, ale to nie je čas, keď ten chlap skočil pod autobus.“

„Možno ich náraz posunul,“ uvažoval Porter nahlas.

„Nie je na nich ani škrabanec, žiadne viditeľné poškodenie.“

„Mohli byť poškodené vnútri alebo možno vôbec neboli natiahnuté. Môžem sa pozrieť?“

Nash podal hodinky Porterovi.

Porter pokrútil uzáverom. „Je voľný. Pružina nereaguje, ale inak je to majstrovské dielo. Myslím, že to bude ručná práca. Rozhodne ide o zberateľský kúsok.“

„Mám strýka...“ začal Watson.

„Gratulujem, chlapče,“ odvetil Porter.

„Má v centre mesta obchod so starožitnosťami. Možno bude pre nás mať trochu času a pochopenia.“

„Chcete dnes večer naozaj získať medailu, čo? Dobre, skúste to. Keď skontrolujeme všetky veci, vezmite hodinky k strýkovi a nech sa na ne pozrie.“

Watson prikývol, tvár mu žiarila.

„Všimol si niekto niečo zvláštne na tom, čo má na sebe?“ Nash si znova prezrel telo a pokrútil hlavou.

„Má drahé topánky,“ poznamenal Eisley.